

NOVI
ZVON

NOVI
ZVON

Revija za sodobno književnost

posebna erotična številka

junij 2019

KAZALO

POEZIJA	5
Ema Starkl	6
<i>Kalna voda</i>	6
Karmen Vidmar	8
<i>Izgubljena</i>	8
***	9
Breda Krošelj	10
***	10
***	11
Klavdija KIA Zbičajnik	12
<i>Figuralik</i>	12
<i>Preigravanje rib</i>	13
Mash	14
<i>Baje</i>	14
Dušan Marolt	15
<i>Gorenje</i>	15
<i>Lahko noč</i>	17
Sonja Grmovšek	18
***	18
Julija Ovsec	19
<i>Obrobjeni zmajevci (Dracaena marginata)</i>	19
Veronika Razpotnik	20
<i>Prometeus</i>	20
<i>Sarajevo</i>	21
Janja Kavčič	22

<i>Njej</i>	22
Mateja Pezdirc	23
***	23
Anja Nikolavčič	24
<i>Kemikalija</i>	24
<i>Pomaranče</i>	25
<i>Koleno</i>	26
Zala Intihar	28
<i>Potovanje</i>	28
Alja Primožič	29
<i>Akt II.</i>	29
<i>Jezikoslovje</i>	31
PROZA	32
Aleš Jelenko	33
<i>Kletka</i>	33
Lotica in Valter Gorenc	37
<i>Padla kolesarka</i>	37
Štaša Meglič	43
<i>Pod preprogo</i>	43
PREVODI	49
Katerina Gogova (prevedla Lara Mihovilović)	50
<i>Fragment sem</i>	50

The image is a graphic design with a dark blue background. A large, horizontal, teal-colored brushstroke with irregular, torn edges is centered in the upper half. Overlaid on this brushstroke and the background is a gold-colored geometric pattern consisting of several intersecting diagonal lines that form a grid of diamond shapes. The word "POEZIJA" is written in a bold, black, sans-serif font across the center of the teal brushstroke.

POEZIJA

Ema Starkl

Kalna voda

Origo

Srbi me,
da se združita slast in stok
z zamolklimi poki dveh kož.
Rane mi kalijo poželenje
v bolni strasti.
Ostanki bolečine na mokri koži
krhko drsijo.
Na spolovilo dam leden obkladek.

Najin eros

Pogosteje se želim ljubiti.
Nezmožna. Kalna.
Dokaz, da nisem ženska.
Da me od srbeža boli.
Da sem bolna.
Da me telo ne uboga.
Da te ne ljubim.
Da se sušim.
Da z mano ne moreš biti
moški.
Eros.

Flos

Skrijem se v senci zamolčanega

poželenja:

Razbrazdaj me! Prebodi me!

Pretrgaj me! Razreži me!

Saj me ljubiš z mečem,

s trnjevim stebлом

vrtničnih naslad.

Ora

Zaspim, obraz pod tvojo pazduho.

S spermo v popku in z "ljubim te"

v ustih.

Kako diši odsev svetlobe z znoja

tvojih kožnih por.

Karmen Vidmar

Izgubljena

ne veš
če črta morja
in neba obstaja
tudi ko ni zarisana
galebi vzletajo
ob pljuskju vala
in s peruti povzdigujejo oblake
pesek sreba peno
in polzi med prsti
z dlani ližeš sol
in vate steka vonj
poseljen z omamljenimi celicami
dihanje je vzdih dvojine
in galopira med valovi
v samosvoji smeri jezdita nebo

***

vstopaš skozi oči
ki so barva pokrajine
ne moreš se odtrgati
in se ugnezdíš
svetloba hrepeni med telesi
ne slišita trkanja jutra
ker večeri ne zadostujejo
če je tako v neskončnosti
so morda konci nemogoči

Breda Krošelj

***

vznemirjeno stopati
ob impulzih
zadnjih
urbanih luči
in se poželjive misli
dotikajo tvojih rok

spomin na žalost
pa redči
se v vlažni koži

***

skrivnost
dobrih vibracij
je ljubezen
ki ima
rok trajanja
banane

Klavdija KIA Zbičajnik

Figuralik

sunki morja
so napolnili
vdolbine
med kožo
in mivko

rahlo guganje
v naročju valov
je tiho šepetalo
nerazločno slutnjo
da se ne bosta
nikoli več videla

Preigravanje rib

grizljanje čokolade
sladka in lepi obrobo
okrog vznemirjenih
in mesnatih robov
vse do notranjega prepada
pod njenim jezikom

približa črtalo za ustnice
s prelepo živo rdečo šminko
skrene izven načrtane poti
in se zapre v zračni mehurček

Mash

Baje

baje se privlačiva
ampak le ko se slačiva
po postelji vlačiva
med akcijo pačiva
ugrizneva v kar se da
menjava vloge sladoleda

baje nama čist ustreza
da ljubezen
v najino gnezdo strasti
ne dreza
če proba – ignor!
nej se za brezveze napreza

oba itak veva
da čutiva le golo strast
odkrivanje čustev
nama je odveč
enim to pomen vse
ampak midva veva
da ljubezen je past
Baje.

Gorenje

tako mnogo prevzetih glasov
vsi odhajajo brez sledi
za seboj pa vlečejo kresničke
midva samo leživa
štejeva letnice na posteljnem okvirju
igrava za kar sva odrasla
doraslost je navdušenje
zbistri protislovni propad
sprejemava zvoke zvutih cigaret
tlijo s svojimi notami
zanetijo ogromen svet
tiho je zelo tiho
skoraj prestrašen prostor
se spravlja z razlikami
ogrožajo majajoče osebnosti
zdelane mladosti se motijo v geometriji
poleg naju steklena skleda
nekoč so v njej plavali mandlji
stavki govorjenih plamenov
sama sva
ni niti mrčesa
da bi preko delil smeh
malo prej je bil potres
še bolj sva se naslonila drug na drugega
zmagala na lestvici mladih glasov
midva sva v redu
okoli naju še bolje

nitno prepreden obstoj dima v kozarcu
sipa nebo sipajo lestenci
pitje svetlobe
udarjanje po ljubezni
malo tega malo onega
minevava
z rokami pometava drobce steklovine
trezna potujeva po filozofiji
vsako minuto zapihava v zrak
se spomniva večine kapelj
hecno se dotikava z zaprtim ploskom
ujameva svojo kresničko
ne hitiva
kar počaka nikoli ne odide

Lahko noč

ne bova še zapustila okvirja temnih luči
obračava vodo sprehajava obraza

skrivnost ognja potapljava izven smrti
brez oblik so kriki skozi prehod

v zraku nad nama kot ravnovesna lega hrbtov
bije zakon kože

tu onkraj norosti kjer glavi srebata gibe
tu onkraj kalupa kjer se stikajo robovi

le tu je meja budnosti

poljubi hromijo grli
obstoj z orošenega okna napolnjuje vdihe

privezana v toploti kot odmerjen čas
ne dovoliva počitka

najine kaplje se izlivajo v krotko strugo
valovanje osoljene vsebine se ozira k ravnovesju

oddaljenost se zaustavi
za vselej preverjava obstoj pripadnosti

četudi čakava
četudi se zavedava

da bo z zaužitim predznanjem izpolnitve
najin osebni trenutek ponudil

vznemirljiv spanec

Sonja Grmovšek

***

umakni se zdaj ko najbolj
boliš
se ustavi tam kjer se
tvoja rana pomika v mojo
solno brozgo ki se je razlila iz vsega
mojega bitja potem ko
sem ti ga razsula iz
svojega orgazma se poliva v tvoje
golo srce

blazna se nasajam na
tvoje srce
medtem ko mi iz školjke
sesaš moj ljubim
te v čem je smisel
mi praviš
medtem ko se
razlivam
po tvojih porah vsa
vroča in slana
obnemim

Julija Ovsec

Obrobljeni zmajevec (Dracaena marginata)

S špičastimi listi sem te zbadala v blazinice prstov
in ti na uho čisto tiho šepetala
tako umazane stvari
da bi se me sramovala tudi lastna mati
puščal si odtise jezika po moji koži
in še dolgo čutil odmev moje vagine
ki ga je narekoval moj utrip
moj trip
ti si bil moj trip
bil si moj tip
tipala sva se
in tripala
in utripala
listi so počasi uveneli
saj sem jih nasilno potrgala z vej
in nasilje nikoli ne pomeni nič dobrega
zato si nehal puščati odtise
jaz pa sem si splahnila usta
in pozabila zaliti rožo.

Veronika Razpotnik

Prometeus

Me boš, ko pomlad prižgeva z baklo
in Hefajst izbruha srpe in kladiva,
ljubil kot razjarjeno boginjo,
v tisoč kosih treščeno z Olimpa,
me skrbno pobral, zložil na rjuhe,
obdal s pozlačenim posteljnim okvirjem,
uokviril v vsej svoji breztelesnosti?

Mi boš, napol goli Svobodi,
sledil v francosko revolucijo,
me promoviral iz kmeta v kraljico
in mi pustil,
da ravnam s teboj kot s kraljem –
te nemočnega stisnem v kot,
obkolim s svojo prisotnostjo
in ti vzamem dih,
preden končava igro ...

Digni beli barjak, slatki Eros.

Sarajevo

7:00 u sutrama.

Zabuhle veke me zoprno ščemijo od močne svetlobe,
ki lije skozi tanko rožnato zaveso.

Vsako noč se zbujam ob škripanju stopnic.

Rada igram kraljev gambit,
vendar ne z lastnikom stanovanja.

Pomirjujoče jo začutim ob sebi.

Ljubav z okusom po borovnicah in vonjem po turški kavi,
ne, to ni Titova slika v vintage kafani,
pač pa kodrolasa pojava s temnimi očmi in kilometrskimi trepalnicami,
ki me vselej ponoči uspe zriniti na rob postelje.

V zakajeni dnevni sobi se ljubiva,
pepel kakor sneg pada po preprogi.

Zagledam se v globoko črnino očesnih zrkel,
v valove mehkih las,
čutim, kako me žuli z izstopajočo medenico.

Drina melanholije me odplavi,
črne oči se iskrijo.

Zazrem se v bombe s prižgano vrvico,
kepa rjavih las se zdi kot mrhovina,
v bok pa mi tiščijo naperjeno puško.

Luč izgine za sračjim gnezdrom,
pogled mi zastirajo svilnato mehke drevesne veje.

Pritisnjena ob tla se komaj še lahko premikam.

Metež pepela se je okrepil,
v ozadju odzvanja zvok oglušujočih eksplozij.

Srečno 1993.

Janja Kavčič

Njej

Noč se odseka od neba
in nemočno obleži pod njegovimi stopali.
Poskuša jo zradirati z meglo,
a je ne uspe spraviti čez kolena.
Predrzo seže višje od stegen,
kjer rosa nočnega neurja zadržuje sapo
in se ji odpre.

Umik oblakov mu zapre oči
in dovoli bradi suniti v nebo.
Neučakano se mu razlije čez ramena
čreda neukročenih znojnih kapelj.
Vse ovire se izlijejo na tla,
ko sunkovito zdrsne iz njene zaspane roke
in ji seže v oči.

Mateja Pezdirc

***

Egipčanski bombaž kriči po jasminu

in sladkem vonju toplih teles.

Spala sva v rožnem vrtu,

s kolenom pri popku

in sencem na vratu.

Še vedno sva eno,

pokrita polteno.

Nemirna kot grški bogovi

leživa na belem.

Anja Nikolavčič

Kemikalija

Tvoj poljub je razgradil spomine nanjo
a ti si toksična
si kot solna kislina ki me razjeda
ki ne pusti mi da bi šel za njo
da še enkrat bi položil jo na trda tla
da čutil njene grudi bi ob svojih brazdah
da vedel bi da ni vse pozabljeno
da še vseč ji je ko se zarivam vanjo
in grizljam ji nabrekle bradavičke
da stoka od užitka in bolečine
da spustim se vanjo kot se spusti padalec
in da še vedno stoka kakor nebogljen srna
da niso to vse le spomini
da bo ona zame večna

Tvoj poljub je razgradil spomine nanjo
JEBI SE!

Pomaranče

Stran grem vedno,
ko ejakuliram.
Ona vriska,
jaz oblačim hlače.
In vedno grem
skozi vrata
in vedno
me kliče
in prosi,
da ostanem
in je odeta v rjuho
in diši po pomarančah
in jaz je ne gledam
in je ne vonjam
in je ne maram,
ker jo ljubim
in ona to ve
in me zato kliče
in me prosi,
da ostanem,
a jaz vedno grem,
ko ejakuliram
in ona vedno diši po pomarančah.

Koleno

Na začetku je bilo koleno,
le koleno,
le del telesa,
ki ga je imela,
prav takšno je bilo kot moje,
le manj kosmato.
Le koleno,
le sklep,
ki se upogiba in jo nosi naokoli.
Bilo je le koleno.

A začelo se je gibati drugače;
upogibalo se je mehkeje, bolj nežno, že skoraj graciozno; kot baletka, kot orel v letu, kot gazela v galopu ali gepard, ki preži na plen ali srna, ki se pase na travniku ali morje, ki se poveže z obalo ali veter, ki boža krošnje dreves; ki je le preprosto lepo in ne več le organ.

In začel sem spremljati to koleno,
ki je začelo rasti in ni bilo več samo,
bili sta že dve, enako lepi, enako graciozni,
dve baletki v vetru.
In še kar sem ju gledal,
ti dve baletki,
vedno bolj sta me omamljali,
vpenjal sem se po njiju,
plezal mimo, vse više, vse više,
da videl sem lepote,
še lepše gazele v galopu,
da skočil sem za njimi,
da zaril sem se v travo,

po kateri so se pasle srne,
da bil sem plen,
ki čakal ga je gepard
in obala, ki je čakala morje
in bil sem veter
in sem božal njeno krošnjo,
še orel sem bil in sem jo nosil na perutih,
da je plesala, da je plesala,
da gledal sem koleno, ki sta ju vrteli
in vedel sem,
takrat sem vedel:
BILLO je le koleno!

Zala Intihar

Potovanje

in naj se tvoje ustnice
sprehajajo po mojem telesu
kakor turist
v neznanem mestu

naj si ogledajo vse
muzeje in galerije
in posedajo v kavarnah
dolgo v noč

naj jedo in pijejo,
plešejo po ulicah,
naj nikoli, nikoli,

nikoli
ne najdejo
poti domov.

Alja Primožič

Akt II.

Ob vznožju hriba
zeleni travnik.
Cveti bela češnja.
Pod njo še pogled
raste v prostranost.
Nebo je na pol poti
k pripravljenosti,
da se posloví.
Spodaj sveti mrak,
vrhovi pa še vedno
prebadajo modrino.
Najprej si bo nadela
barvasto večerno obleko,
čez pa bo ogrnila
plašč noči.
Z zlatimi nitmi,
ki jih pleteš iz pogleda,
prebadaš njeno črnino.
Na njenem životu si,
Orion,
ob vznožju tvoj veliki voz.
Vpregel bi ga in
zoral njeno plodovito nebo,
da bodo čez vajine bregove
drle potne srage.
Njeno močvirje se bo
namočilo v nočnem nalivu.

V zlatih kapljah
se bodo lesketali rogovi,
ko boš galopiral proti obali.
Iz morja, čez nasip;
gor,
gor,
gor!
In boš na pol poti.
S svojim vrhom
boš prebodel njeno nebo
in razpršil srebrne zvezde.
Samo tvoj bo –
bel češnjin cvet.

Jezikoslovje

Z jezikom se igram na skrivnostni meji,
drsim po gladko napeti koži.

Z ustnicami realiziram podzavestna poželenja,
izrisujem simbole svoje notranjosti.

Z nizom vibracij te mamim,
izdihujem neubesediljva občutja.

S končnico gnetem oblike,
le tvoje ime ponavljam nespremenjeno.

Z jezikom ližeš povrhnjico,
odgovarjaš mojemu nareku.

Z ustnicami me loviš,
poljubljaš nedosegljive globine.

S težkimi dihi iščeš luknjo,
neenakomerno izmenjavaš frekvence.

Z gibi se prilagajaš mojemu kontekstu,
interpretiram tvojo slo.

Z besedami in brez besed govoriva enako.
Ljubiva se na meji ubesedljivega.

PROZA

Aleš Jelenko

Kletka

Pogovor je zašel v povsem drugo smer; razprava o poeziji se je prelevila v nekaj bolj surovega, prvinskega, v nekaj bolj prizemljenega, tuzemskega, če hočete. Ker: priznajmo si – pesniški teksti so lebdeči, ohlapni, oddaljeni ... in (preveč) govoriti o lebdečih rečeh pomeni (preveč) lebdeti.

»Se ljudje skrivamo za očali?«

Skomignil sem z rameni: »Nisem prepričan, toda najbrž se skrivamo za fasadami nasploh.«

Narahlo je prikimala, si z desno roko popravila dolge svetle lase za uho in vprašala:

»Tudi ti?«

»Tudi jaz.«

Sedela sva sredi sobe, spalnice pravzaprav; postelje so bile razvrščene ob stenah.

Na njih potovalke, torbe, majice, hlače, *hlačke* in polnilci za mobitele.

Sanja je dvignila noge, jih pokrčila, s podplatoma se je naslonila na rob lesenega stola ter z rokama zaobjela kolena.

»Včasih se mi zdi, da se nikoli ne izživimo ... da pač zgolj živimo,« je potihoma dejala.

Naslonil sem se nazaj: »To pa predvsem zato, ker smo ukalupljeni.«

»Ujeti,« je dodala.

»Ja,« sem nadaljeval: »in krivi smo si sami, ker se ne znamo osvoboditi; ker ne zmoremo stopiti naprej; ker ne premoremo dovolj kritične distance.«

S kazalcem in sredincem se je pobožala po spodnji ustnici in rekla: »Umetnost je neverjetna; potisne te – zlepa ali zgrda – izven cone udobja in ti pred obraz nastavi zrcalo.«

Na njenem kazalcu je ostala živordeča sled.

Dvignil sem pogled: »V svojem Bildungsromanu je to krasno zapisal že Aljoša Harlamov. In sicer pravi, da *mora umetnost aktivirat k naporu, ne sme kratkočasit, postati del prostočasje. Spopadat se mora s človekom, on z njo, bit mora grda, zadajat nizke udarce, vabit na skale, ne pa ponujat zavetja in rokice v oporo, pridi, sinček moj, saj te držim ... Mučit ga mora in ga nagega izpostavljat. Rogat se mu mora in ga udarjat po glavi še tri dni potem in vsakič zapovrh, ko se spomni na njo. Umetnost nikakor ni klimaks, temveč antiklimaks.*¹ In sam se lahko zgolj podpišem.«

Polne ustnice je razpotegnila v vablјiv nasmeh.

»In jaz vse skupaj dvakrat podčrtam,« je dodala in mi pomežiknila.

»Welcome to the jungle!«

Ostanki rdeče šminke na njenem prstu so v meni vzbudili občutke nemira. Nekaj mesenega je bilo v tem, nekaj nerazložljivo privlačnega.

Brez skrbi, dragi bralci, ne bom poletel v pretirano sentimentalnost. Pa ne zato, ker literarno-teoretični aparat ne dopušča takšnih zdrsov, pač pa zato, ker v *resnici* ni šlo za nič tako banalnega, kot je romantičnost. Šlo je na nekaj več, za nekaj pristnejšega.

Morda ob teh besedah zmajujete z glavo, češ, kako je lahko nagon večji od zaljubljenosti. Naj vas ob tem spomnim na dejstvo, da smo tukaj (tudi *in predvsem*) zato, da (pre)živimo in se razmnožujemo.

Drugače povedano: da seksamo, da fukamo do onemoglosti.

Ker: kaj je vendar lepšega, polnejšega od popolne združitve; od eksplozije tisočernih delcev v telo/na telo?

Za priprtimi vrati so se slišale stopinje.

S pogledom sem sledil premikajočim se sencam, ki so polzele skozi špranjo.

Nato je (spet) vse potihnilo ...

»In ko pišeš poezijo ... kako se počutiš?« je vprašala in me povlekla nazaj v ta trenutek.

»Kako se počutim?«

»Pač ... se lahko strgaš z verige?«

---

¹ Aljoša Harlamov: Bildungsroman, str. 77 (Maribor: Litera, 2009)

Zavzdihnil sem: »*Break the chain.*«

»Kaj?« je vprašala.

»Nič, nič. Spomnil sem se enega komada ... IAMX, poznaš?«

»Ne, ne poznam. Bi morala?«

»Besedilo je ful hudo: [...] *I forget that there's a world outside / Where I can be weightless in the sunlight / So many voices with me everywhere I go / And they're serving me to the lions slowly [...]*«

»Ima to kaj opraviti s poezijo, s tabo?« je vprašala in si počasi slekla nogavice.

Kot fiksiran sem opazoval njeno početje. Vzburjalo me je.

In ko je s prsti podrsala po golih podplatih, sem se začel nemirno presedati.

Potreboval sem nekaj časa, da sem se zbral, da sem lahko odgovoril na njeno vprašanje. V njenih očeh sem videl, da uživa; vedela je, da tudi jaz.

Končno sem le odprl usta: »Ja, poezija je tisti svet onkraj sveta, kot pravi pesem. In zagotovo je tisti prostor breztežen; ni vsiljenih norm, ni družbene teže, utesnjenosti.«
Sanja si je zavihala spodnji rob kavbojk: »Ni mamutov, ki bi sedeli na tvojih ramenih in kockali.«²

Rahlo sem se nasmejal: »Ne, res jih ni.«

»In zato se lahko tam ... igraš?«

Pogoltnil sem slino: »Najbrž se res lahko.«

Sanja je vstala, naredila tistih nekaj korakov do postelje, se usedla in rekla: »Pa tukaj – v tem svetu?«

So trenutki, ko obnemiš,

ko enostavno nisi sposoben izjaviti ničesar pametnega,
pravzaprav nisi sposoben izjaviti *sploh ničesar*.

To je bil eden izmed teh trenutkov.

Zaprepadeno sem strmел vanjo in jo – v mislih – živo požiral.

Želel sem ji pokazati, kako se *dela* poezija; kako je potrebno vso notranjost nekam zapisati, nekam *poriniti*. Na list, na kožo, v *rit*, kamor koli.

Toda nekako se nisem mogel premakniti. Okamnel sem.

Počutil sem se kot v spalni paralizi. Premikal sem lahko zgolj oči.

---

² Jernej Županič: Mamuti, str. 34–47 (Ljubljana: Literatura št. 319/320, 2018)

Sanja je – že skoraj iz sočutja – stopila predme, me pogledala v oči in tiho dejala:

»Zdaj mi boš pa pokazal, kako se igraš.«

Odpela je gumb na svojih kavbojkah, nato zadrgo ter jih slekla.

Pred mano je stala v črnih hlačkah s čipkastim vzorcem.

»Že lahko govoriš?« me vpraša z nagajivim nasmehom na ustih.

»Najbrž lahko,« odgovorim.

»Ooo, vidiš da gre,« reče, mi odpne hlače in navzdol potegne spodnjice.

»Želiš odkleniti verigo?« jo vprašam.

»Da,« odvrne. Njena mehka sapa se mi zarije v nosnice.

»Zakaj?«

»Rada bi videla.«

»Kaj bi rada videla?« jo vprašam in začnem pospešeno dihati.

»Rada bi videla, kako pišeš pesem,« odvrne, si umakne hlačke ter se posadi name.

Sapo globoko potegnem vase in z njo njen parfum, ki je lebdel v prostoru.

V naslednjih minutah mi je v mislih odzvanjal raskavi glas Freda Dursta: [...] *You wanna fuck me like an animal / You'd like to burn me on the inside* [...].

...

Fact 1:

Poezija je res lebdeča. Ko se iztroši, eksplodira na novo in začne se nov krožni cikel. In tako dalje v neskončnost.

Fact 2:

Etično-moralni kompas je naš anti-kompas; vselej nas usmerja navzven, nikoli navznoter. Razumete? Če ne, preberite zgodbo še enkrat ...

Fact 3:

Fuk je bil dober. Hočem reči – resnično dober.

In kar je najpomembneje: Vanjo sem napisal pesem.

Njen naslov? *Kletka*, itak.

Lotica in Valter Gorenc

Padla kolesarka

(odlomek iz romana *Bolnišnica ob jezeru*)

Doktorica Małgorzata Królik, za prijatelje Gosia, je vstopila v ambulanto, kjer je ordiniral doktor Kowalski. Na preiskovalni mizi je ležala punca, slečena do spodnjega perila, kar je bilo še za silo opravičljivo glede na dejstvo, da je imela praske, rane in prilepljene gaze na različnih koncih telesa. Ni bila čisto tipična pacientka Kowalskega, saj je bila že sredi dvajsetih let in kratkih las, ob straneh in zadaj deloma zabritih, a je imela zelo prikupen obraz in nežno, svilnato polt.

Gosia se zazre v poškodovankine sivkaste oči in zazdi se ji nekam znana. Kowalski ji tačas skuša odpeti nedrček, nad čemer dekle nikakor ni navdušeno: »Zakaj je to treba, gospod doktor? Boli me roka, ne prssi.«

Gosia se zareži: »Hej, Pawlik, pusti to! Bom jaz porihkala gospodično!«

Gosia navajeno nekajkrat klikne po računalniku in si ogleda rentgenske slike: »Gospodična Smarzek, nič nimate zlomljenega. Doktor Kowalski, pacientko bomo oskrbeli v mali operacijski.«

Pawel ni najbolj navdušen, a ne ugovarja. Gosia prijazno pomaga mladenki vstati, ji poda bolnišnično haljo, nato pa potegne Kowalskega za uho in mu šepne: »Se bom oglasila jutri. Tale punčka ni tvoj tip.«

»Kako to misliš?« Kowalski ne dojame povsem.

»Tako. Ker je *moj tip*,« se zareži Gosia in odvede punco po hodniku.

Potolčeni damici je bilo ime Aniela. Z diplomo iz sociologije in kulturologije, kajpada, ni mogla dobiti nobene pametne službe, zato je opravljala različna prekarna dela, trenutno v pisarni nekega trgovinskega podjetja. Na poti iz službe se je nekam zagledala in padla s kolesom.

Gosia ni poklicala sestre Daše, ampak se je sama lotila oskrbovanja Anielinih poškodb. Ni bilo kaj resnega, odrgnine je bilo treba temeljito izprati s fiziološko

raztopino, razpočno rano na komolcu pa zapreti s štirimi šivi. Vmes sta se puncici po nekaj trenutkih zadrege zaklepetali.

»Kowalski je fejest fant in dober zdravnik, ampak ima fiksno idejo, da je treba vsako pacientko sleči in zelo temeljito pregledati,« je začela Gosia.

»Samo pacientke ali tudi paciente?« je po nekaj obotavljanja vprašala Aniela.

Gosia se je zahihitala: »Samo mlade in čedne pacientke! Ampak prosim, da to ostane med nama. By the way ... sva se midve že nekje srečali?«

»Ne vem ...«

»Sva se mogoče videli v Olsztynu Pri umetnikih? Ali v Sopotu v Sixty9?«

Punca obotavlja pogleda Gosio, ki ji tačas preiskuje delovanje kolenskih vezi:

»Mogoče.«

»Se mi je koj zdelo, da čedni tipčki a la Kowalski niso tvoj tip,« zmagoslavno de Gosia. »In da mogoče sploh niso. Mislim, tipčki.«

»Mogoče pa res ne,« malce tesnobno reče Aniela.

Gosia ji prične nežno vbrizgavati lokalni anestetik zraven rane na komolcu: »Če se ne motim, sva v Sopotu plesali ... In potem še kaj.«

Aniela nejeverno ošine Gosiino tablico z imenom: »Res ste mi znani, gospa doktor, ampak ... Kaj vam ni ime Lucy?«

»To je moj avatar na nekaterih družabnih omrežjih,« Gosia razprši še zadnje Anieline dvome. »Zna biti, da sem bila rahlo okajena, pa sem se ti pozabila predstaviti s pravim imenom. Małgorzata sem, lahko me kličeš Gosia, Margo ali kakor koli ti paše. Lahko tudi Lucy. In nehaj me vikati, prosim!«

Čez dobre pol ure je bila Aniela pokrpana in Gosia ji je pomagala obleči se. Punca jo je hvaležno pogledala: »Res hvala, gospa doktor, za vse ... Mislim, Lucy, oziroma Małgorzata ...«

Gosia Anielko razneženo, a previdno objame in poboža po kratkih črnih skuštranih laseh. Jo počoha po zabitem tilniku. In potem si ne more kaj, da je ne bi poljubila na usta. Aniela se ne brani in ji vrne poljub. Že naslednji hip se njuna jezika živahno prepletata ...

... Ko vstopi Daša: »Pani doktor, nemaje več pacientov. A lahko grem ...«

Aniela se zdrzne, odmakne in si z izjemnim zanimanjem hiti ogledovati diagram, ki prikazuje pravilen postopek umivanja in razkuževanja rok. Gosia se prècej zbere: »Ja, seveda, Daša, kar pojdi! Bom jaz uredila odpustnico za gospodično.«

Daša si ne da dvakrat reči in jo podurha. Gosia se samo reži, medtem ko je Anieli neskončno nerodno.

Zato je Gosia poprijela nekaj uradnega tona: »No, gospodična Anielka, takle mamó: zlomljenega ni nič, kolenske vezi so b. p., na glavo, praviš, nisi padla. Saj s trebuhom tudi nisi udarila v kak trd predmet, na primer balanco?«

Ko je Aniela tudi to zanikala, je Gosia še nekaj pobrkljala po računalniku in natisnila izvid: »Rabiš bolniško? Koliko časa hočeš?«

»Ne rabim. Itak ne bi mogla, sem honorarno ...« je malce osramočeno odvrnila Aniela. »Kdaj pa lahko grem delat? Če me predolgo ne bo, mi šef ne bo podaljšal pogodbe.«

»Par dni te bo malo bolelo,« se je zamislila Gosia, »vzemi dva aspirina trikrat na dan, pa bo. Malo šparaj komolec, da ne boš šivov pretegnila, sicer pa ni panike, če delaš v pisarni. Lahko greš že jutri na šiht. Kje imaš pa kolo?«

»Reševalec je bil tako prijazen, da ga je priklenil na eno ograjo, blizu hotela Promenada.«

»O, saj to je pa čisto blizu mene! Te bom zapeljala, samo deset minut počakaj, da predam izmeno in se preoblečem.«

Anieli je bilo nerodno, a Gosia je vztrajala. Ko je zadegala bicikel na zadnje sedeže kabrioleta, se je Aniela zgrozila, da se bo avto umazal.

»V tem avtu se je dogajalo že toliko strahot, da ščepec cestnega prahu sploh ne moti,« se je zarežala Gosia in pobožala rahlo zakrknjeno deklico po licu. »Si lačna? Saj je že skoraj šest! Ne govori! Bove šli v *Zaglobo*, tudi meni bo pasalo malo posedeti na vrtu, danes je nenavadno topel dan. Jaz častim, insistiram!«

Po prvem pivu sta jima jezika stekla.

»Nisem vedela, da si iz Ostrode,« se je nasmehnila Gosia.

»Saj nisem, iz *Itawe* sem. Tu sem dobila službo pred parimi tedni.«

»In kje stanuješ? Koliko plačuješ, če ni skrivnost?«

Aniela je povedala koliko in Gosia se je razhudila: »Kaj?! Za eno sobo s souporabo kopalnice?!«

Gosia pa ni samo kritizirala, temveč je ukrepala. Takoj je poklicala Kingo: »Heej, stara moja, kako si?! Ima tvoja babica trenutno kakega podnajemnika? Ena moja prijateljica bi rabila ...«

Že čez tri minute se je nasmehnila zaprepadeni Anieli: »Tako! Za pol cene, ki si jo plačevala dozdaj, dobiš dve sobi s kopalnico, kuhinjo pa si deliš z malce zmedeno staro gospo. Moja BFF živi z babico v veliki hiši v predmestju, kjer je cel kup praznih sob. Samo moram te opozoriti, da imamo občasno žure, ki so precej hudi. Ampak saj se nam boš pridružila.«

»Małgorzata, sploh ne vem, kako naj se ti zahvalim ...« je bila osupla Aniela.

»Saj nisem nič naredila! Samo nekoga sem poklicala,« je odmahnila Gosia in hitela naročati novo rundo.

Po še dveh (Anielka) oziroma sedmih (Gosia) pivih sta se jeli odpravljati z gostilniškega vrta. Gosia je objela Aniela: »Oprosti, če vprašam – a si trenutno s kom? S katero?«

»Ne, nisem. Že nekaj časa ne.«

»No, če se ti slučajno še ne da domov, lahko greve še malo k meni. Dve ulici naprej stanujem.«

Aniela ni imela nič proti. V *Alkoholih sveta* je Gosia nabavila nekaj prepotrebnih rekvizitov in v sadno-zelenjavnem kiosku nasoljene kumarice: »Si že gledala *Modra je najtoplejša barva?*«

»Že ene trikrat,« se je nasmehnila Aniela, »ampak lahko ga še enkrat, če hočeš.«

»Imam tudi precej anim,« se je pohvalila Gosia. »Od nežno-romantičnih do precej radikalnih.«

Aniela se je odločila malce prosvetliti na področju japonske pop kulture. Gosia je mešala Aperol spritze in vrgla v mikrovalovko paket pokovke. Aniелki je ponudila tudi nekaj protibolečinskih tablet iz svoje omare s perilom. Kmalu sta nehali gledati risanke in raje klepetali, malo pa tudi jokali zaradi vseh mogočih krivic in razočaranj.

Ko je Aniela pričevala kinkati, jo je Gosia pospremila v kopalnico: »Lahko ti pomagam pri tuširanju. Čez šive bova dali tole vrečo ...«

Da bi ji lažje pomagala, se je Gosia še sama slekla in smuknila pod topli dež. Nežno, počasi je pričela militi Anielino telo. Posebej temeljito in dolgo ji je umivala prsi in mednožje. Aniela pripre oči, vse globlje diha in nastavlja mili obrazek vodnim curkom. Potem se vrže na Gosio, jo stisne v objem in se prisesa na njene ustnice. Skelečih ran v hipu ne čuti več.

Gosia z rokami vse hitreje šviga po Anielinem koščnem, od milnice božansko gladkem torzu, drsi po njenem hrbtu, ramah, ritki. Potem počasneje in previdneje okoli dojk, z drugo roko pa brodi med sramnimi ustnicami. Nato se spusti, z jezikom potuje po vratu, dekolteju, posepa najprej eno, nato še drugo bradavičko ...

Aniela se napne ko tatarski lok, zarije prste v Gosiine mokre, zmršene lase, ki se lepijo po njenem telescu, polzijo skupaj z vodo navzdol in prijetno žgečkajo. Gosia se prisesa na Anielino dojko, njen jezik divje kroži po prebujenem kolobarju. Potuje vse nižje, ves čas z ustnicami na napeti, svilenkasti mladi koži, ki ima med potoki tople vode prav poseben sladkast okus.

Brez besed se opotečeta v spalnico. Gosia ni prepričana, ali sta zaprli vodo, pa tudi eno figo jo briga. Aniela položi na hrbet na posteljo. Nekaj trenutkov si zreta v oči, brez besed, le z neskončno milino in radostjo.

Gosia svojo novo prijateljico najprej le boža po rahlo žalobnih ličkih, jo vmes nekajkrat poljubi na dojke, pa zopet z rokami raziskuje njeno drobno telo. Nato poklekne čez njen obraz, tako da črnolaska z jezikom brez težav poseže v Gosiino brezhibno zdepilirano mednožje, njegova lastnica pa se nagne nazaj, z eno roko zaigra po Anielinih prsah, z drugo pa po ščegetavčku.

Sociologinja se res spozna na medčloveške odnose in Gosia že po dveh minutah vrešči od radosti, podrhteva in poskakuje.

»Ubila me boš, to je nehumano!!!« hripavo zakliče. »A za vse, kar ti je sveto na tem svetu, te rotim, ne odnehaj!!!«

Aniela ni odnehala in Gosio je ščemelo, kot bi se hotela koža strgati s svoje lastnice. Po dveh uničujočih orgazmih zapored se z znojem in vaginalnimi sokovi oblita zdravnica zavalji na stran, prestavi Aniela na rob postelje, si položi njena stopala na ramena in se zasesa v topli sadež sredi ozkega črnega drevoreda.

Zdajci Aniela pride na vrsto, da histerično roti ljubimko, naj ne pritiska, grizlja, liže in sesa tako močno. Gosia za trenutek ustreže, pa koj spet popade z usti občutljive cvetne lističe.

Kmalu je tudi Aniela toliko izčrpana od vrhuncev, da na Gosiino ponudbo, če bi vse skupaj popestrili še s kakšno igračko, le sopeče odkima. Razneženo stiska in boža Gosiine joške, ki zaradi svoje naravne prikupnosti v povezavi s tehnološko izpopolnjenostjo vselej zbujajo občudovanje.

Aniela čez čas začne stegovati vrat, kod se potepajo njene obleke, Gosii pa se – čeprav je le nekaj let starejša – zopet prebudijo materinska čustva. Anielko stisne k sebi: »Ne se oblačit. Pri meni ostani.«

Aniela po parih trenutkih oklevanja veselo prikima.

Gosia jo še nekajkrat poljubi na usteca, potem stopi v kuhinjo po dva kozarca Aperola. Tudi pepelnik prinese in čeprav Aniela ne kadí, je tokrat napravila izjemo. Nato malce zaskrbljeno ugotovi, da je posteljnina tu in tam krvava, saj Gosia zaradi boljšega celjenja Anielinih površinskih ran ni obvezala. Gosia vse skupaj nekaj trenutkov opazuje, nato se na dolgo odhiti in nazadnje zasuje Anielo s poljubi.

»Kaj pa je smešno?« nelagodno de Aniela.

»Domislila sem se, kakšno izvirno reklamo bi lahko posneli za Persil ali Ariel,« se namuzne Gosia.

Staša Meglič

Pod preprogo

Morda se je nakazovalo že na obzorju. To zgodnje jutro, ko je ura kazala zgodnjih pet minut do petih, je namreč rahlo rosilo. Nagrmadeni prtljagi, ki se je v starem kanguju videla skozi zadnje okno, se je tako pridružila še določena stopnja melanholije. Če je Lara še včeraj občutila globoko hrepenenje po morju, je danes od tega ostala zgolj grenka usedlina.

»Mi lahko poveš, kam bova spravili še to tvojo blazino?« je Alma zaloputnila vrata na avtomobilu, ki pa se niso vdala. »Pizda!« si je zdaj že vsa razkačena pulila lase.

»Lahko jo daš meni na kolena,« je Lara potegnila glavo med ramena. Podrhtevala je, optimistično oblečena v tanko belo jopico in kaki kratke hlače. Po tankih nogah so se ji stekale dežne kaplje in se ji nabirale v belih platnenih copatih. Nemirno se je presedala na vozičku in izpod obrvi pogledovala k Almi.

»Prav, meni je vseeno,« ji je Alma vrgla blazino v naročje. Sklonila se je k njej in pričakujoče sprejela Larin objem okrog vratu. Z rokama je segla pod njeno zadnjico in kolena ter jo dvignila v naročje. Ob tem je poskušala ohranjati negiben obraz. Mišice na rokah so se ji napele in potrebovala je nekaj sekund, da je izravnala hrbet. Lara se je oklepala in mižala. Za teh nekaj sekund je zadrževala dih in ga izpustila šele takrat, ko je pod seboj začutila avtomobilski sedež. Z glavo je narahlo udarila v strop, a tega ni pokazala. Pustila je Almi, da jo je zapela, čeprav bi to lahko storila sama. Alma je zmeraj še dvakrat potegnila za pas, da bi se prepričala, da se tokrat ne bo odpel. Lara je ujela njen pogled in že hotela nekaj reči, ko se je Alma izvila in ji zaprla vrata. Nekje od zunaj so prihajali pridušeni vzdih in kletvice, ko se voziček ni hotel vdati. Naslonila se je na sedež in poskušala umiriti drhtenje. Najprej pride vdih, si je prigovarjala. Ni pomagalo. V očeh so se ji nabrale solze in goltala jih je s tako naglico, da je imela občutek, da se bo zadušila. Ko se je zopet zbrala, je Alma že zasedla svoje mesto za volanom.

»Na obali ne bo deževalo,« je strme skozi okno Lara odločno pritrdila.

Alma se ji je samo posmehnila in se priključila na avtocesto. Brisalce je naravnala na najvišjo hitrost, čeprav to ne bi bilo potrebno. Vztrajno si je odmikala dolge rjave lase z ramen, a so ji pri vsakem nagibu znova zdrsnili naprej. Izgledalo je, kot da bi hotela s celim telesom pognati avto skozi gosto meglo.

»Lahko bi se sprehodili do plaže pri svetilniku. Se spomniš, ko smo bile vse še študentke in smo skupaj hodile na morje? Jaz, ti in Ana?« se je nasmihalo Lari.

»Zdaj Ane ni več. In ti ...« je pribila Alma preden je njen glas pogoltnila glasba. Privila je gumb skoraj do konca in pustila, da je med njima zazevala hrupna tišina. Lara je obupala. Kadar se jima je takole zalezlo pod kožo, se nista mogli premakniti. Pomagala bi vroča kava, za katero si zdaj ni upala prositi. Vozili sta že kakšno uro, vendar ji Alma ne bi privoščila postanka. Vztrajno je pritiskala na plin in vedela je, da bo nogo odmaknila šele, ko bo v avto vdrl soparen obalni zrak.

Ni vedela, kdaj je zaspala. Do nje so v valovih pritekali glasovi iz radia, telo pa ji je drhtelo od tiste potovalne vročine, ko obalno sonce poljubi še povsem nedolžno belo telo. V meglicah zaspanega pogleda je začela zaznavati odstavni pas s tablo, ki je napovedovala prihod v Izolo, galebe nekje na modrem ozadju. Obrisala si je slino, ki ji je kanila tudi na blazino, na katero je razsipala valovite bele lase. Alma ji je pridržala robček.

»Imela si prav. Pričakalo naju je sonce. Dobro jutro,« se je veselila Alma.

»Potrebujem kavo,« se je Lara brisala in si njuno letovanje že risala nekoliko lahkotnejše, kot se je sprva začelo.

Občutek znosnega lebdenja, pridobljen po skodelici kave, ju je nosil vse do poznega popoldneva. V zgodnjih jutranjih urah, ko je plaža še samevala, sta izpraznili kanguja in se naselili v vsak kotiček apartmaja. Lara je imela le malo prostora za manevriranje vozička, zato je raztovarjanje prtljage prepustila Almi. V njeni domeni je bilo predvsem oblikovanje domačega vzdušja v kopalnici, kjer se je zaradi prilagojenosti lahko prosto gibala.

Hiteli sta, da sta na plažo prišli še preden so bile pod vsemi borovci pognjene brisače, na njih pa zleknjeni debelušni gospodje z ženami in goro otrok. Alma, ki se je že doma z vsakodnevnim odhodom v fitnes pripravljala na nenehno dvigovanje in posedanje Lare, se je zdaj stopila z vlogo spremljevalke, ki ji je bila v tej zvezi na tihem dodeljena. Osvobodila jo je vozička in jo nežno položila na podlogo za na plažo. Kadar se jima je vročina zajedla v pljuča in sta komaj lovili sapo, jo je zopet vzdignila in nesla do morja. Vsakič je komaj čakala, da ji voda odvzame nekaj teže. Tudi Lara je zadovoljno zaprla skoraj prozorno modre oči in pustila, da ji beli kodri prosto valovijo. Ostajali sta tako, stopljeni v eno bitje, ki nima začetka in ne konca, prosto lebdeče v vodnem mediju. Kdaj pa kdaj jo je takole dvignila in presenečena Lara je z nogami nevede podrsala po peščenih tleh, soočena z Almino bližino. Čeprav je bila trdno stisnjena v njen objem, so ji noge prosto plesale pod vodo. Lara je v teh trenutkih, bolj kot v katerih koli drugih, lahko odmisllila svojo invalidnost in ju videla kot povsem običajen par. Pritisnila je svoje tanke ustnice na njene polne in jagodno rdeče. Nemalokrat ju je takole presenetil val in jima spodnesel tla pod nogami. Alma se je v trenutku zdramila in jo s spretnim obratom prekucnila v naročje in ji velela, naj se je trdno oprime okrog vratu. Potem ni več hotela slišati, da bi ostali v vodi. Z odločnimi koraki in Laro v naročju je gazila po valujoči vodi in jo končno položila na varno. Od tam je Lara pogledovala za dopustniki, ki so brezskrbno tekali po plaži in se zaganjali v valove. Alma jo je pogosto puščala samo. Ostajala ji je v kotičku ušesa, ko je vsake toliko iz vode vzdignila glavo, da je zajela zrak. Dopuščala ji je ta zrak, hkrati pa čutila, kako se ta isti zrak okrog nje oži. Neizogiben popoldanski veter ji je mršil bele lase in ji obračal liste v knjigi, ki jo je pravkar brala. Na koncu je obupala in liste zamenjala za mali zaslon svojega telefona. Nad znakom za sporočila je bila izpisana številka 1.

»Hej, kako si? Sta varno prispeli? Nisem hotela, da se včerajšnja večerja tako konča. Morda bi si morala vzeti nekaj časa za razmislek. Moja ponudba še zmeraj velja. Poljubčki,« Lejla je pripela še smeška, ki pošilja poljubček in enega s pomežikom.

Lara se je najprej prepričala, da je Alma še dovolj oddaljena. Mimogrede ji je še pomahala in se ji nasmehnila.

»Hej, vse je ok. Alma se zadnje čase nima ravno pod nadzorom. Bilo bi čisto preveč zanjo, če bi kar tako šla in jo pustila samo,« malo se je obotavljala, potem pa napisala: »čeprav je to včasih vse, kar si želim. In nihče me ne bi mogel vezati nase,« prst ji je obstal v zraku nad ikono POŠLJI. Premaknila ga je na tipko IZBRIŠI in črke so izginjale ena za drugo. Pustila je samo: »Hej, vse je ok.«

Iz dremotnosti jo je prebudila Almina senca, ko se je ta sklanjala nad njo. »Hej, kaj nisva rekli, da se bova malce odklopili?« igrivo ji je hotela iztrgati telefon iz rok, Lara pa ji ni pustila.

»Nič takšnega ni. Samo Lejla preverja, ali je vse v redu z nama. Od včeraj se ji nisva oglasili.«

Alma je obdržala zresnjen obraz ves čas, ko sta pospravljali za sabo na plaži. V trenutku se je namreč bila odločila, da je čas za večerjo in odhod v apartma.

Zvečerilo se je, sence pa so s sabo prinesle nekaj hladu. Vrtinčil se je v vetru in se zaganjal v senčnik na balkonu. Neslo ga je skozi balkonska vrata, vse do odprtih vrat kopalnice, ki so se z njim sunkovito zaprla. Nobeni od njiju se ni ljubilo odmakniti od mize na balkonu po tako obilni večerji, zato sta dopustili, da se veter prosto sprehaja po notranjosti v upanju, da jo bo vsaj malo ohladil. Sedeli sta s prekržanimi rokami, vsaka na svoji strani mize. Odprta steklenica domačega haloškega vina je napol prazna stala med njima. Po ribjih kosteh, na katerih se je še držalo nekaj mesa, so se sprehajale muhe. Zrli sta tja daleč na morje, kjer so se začeli kazati odsevi mestnih luči. Nobena od njiju ni želela spregovoriti. Globoko zamaknjeni sta se umikali druga drugi in si želeli, da bi v tem trenutku lovili nek drug spomin.

»Je res, kar pravijo? Sem tako neznosna, da je vse, kar si želiš, oditi na prekleto Norveško v neko invalidno skupnost?« je v težek nočni zrak puhnila Alma.

»To je bila Lejlina zamisel, če tukaj ne dobim službe,« se je branila Lara.

»Po vsem kar sem naredila zate,« si je Alma zdaj šla skozi lase in jo strmo pogledala.

»In za to ti ne bi mogla biti bolj hvale...«

»Ne drzni si reči tega! Ni dovolj, da sem izgubila sestro?« je hlipala Alma. »Jaz sem ostala, jaz sem ti brisala slino, ko tega sama nisi zmogla, jaz te vsak večer umijem,« je kazala nase s skrivljenimi dlanmi, pod nosom pa se ji je nabiral smrkelj.

»Z invalidskim vozičkom nikoli ne bi mogla dohajati turistov, to dobro veš. Haloze niso prilagojene za to. Ne bi ravno rekla, da je bilo vodenje vedno del mojih sanj, ampak to je vse, kar znam,« jo je skušala obrniti Lara. Obračala je voziček in se poskušala prebiti na drugo stran mize, vendar je bil prehod preozek, zato je napol poti obstala. Iztegnila je roko in se s celim telesom vrgla naprej, da bi jo dosegla. Oplazili sta se s prsti.

»Kdaj bi mi povedala, da me imaš dovolj? Najina zveza se tiče samo naju. Naju!« je Alma odmaknila roko in si obrisala smrkelj. Vstala je in z obema rokama prijela za naslona za roke na Larinem vozičku. Zadenjsko jo je potisnila v notranjost apartmaja, ves ta čas, pa ni odmaknila oči z nje. Jezno je hlipala in skušala umiriti besno tresavico, ki jo je bila prevzela.

Lara se ni dala. Prijela jo je za roke in trdo sklenila svoj prijem. Tudi sama se je nagnila naprej, da sta se skoraj dotikali. Nagrbančila je obraz in jezno zarjovela. »Ane ni več! Ne bo je nazaj. Tudi mene ne!« glas se ji je na najvišjem tonu prelomil napol in se ji usul po licih. Odmaknila je jeklen prijem dlani in si vanje skrila premočeni obraz. Čutila je, kako se ji trdna opora vozička izmika. Zamenjale so jo mehke posteljne rjuhe. Odprla je oči in se skušala izviti iz Alminega prijema.

»Mrtva je, mrtva je, jaz pa sem živa, živa!« je vztrajno ponavljala, medtem ko je udrihala po Almi. Ta ji je vračala mehke udarce, brez prave volje, da bi jo ranila. Potem je še nekajkrat z vso močjo udarila v blazine, dokler se ni upehana ustavila. Obmirovali sta, loveč sapo. Alma se je sklanjala nad njo. Čutila je njeno toplo sapo na licu. Odmaknila ji je dolge rjave lase, da jo je lahko videla v obraz.

»Oprosti. Pusti mi ostati,« ji je v ustnice zašepetala Lara. Zajela je njen obraz in jo potegnila k sebi. Močno je pritiskala svoje ustnice ob njene, dokler je niso začele skeleti. Odmaknila se je, da je zajela sapo, nato pa nadaljevala z razprtimi usti. Močile so jo Almine solze. Spajale so se s fistimi na njenem licu. Kljub vetru, ki si je še

vedno iskal poti pod njuni krili, sta bili telesi pregreti od skaljene vročice. Bela bombažna obleka je zdrsela navzgor in razgalila Larina stegna.

Njuna oblačila so se na tleh zlila v eno samo belo gmoto in ju puščala v neizogibni bližini od sonca oplazenih kož, ki sta se zdaj spajali v eno. Dvigovali sta zastore, ki sta si jih tega dne bili postavili in se jemali s silovito naglico ljubimk, katerih konec se bliskovito približuje. Prazen prostor med sabo sta zapolnjevali z drsajočimi gibi teles, polnih zadrževanega vzburjenja. Pustili sta, da se ta zgosti in se udejanji v stokajočih vzdihih, govoric dveh neznosno lahkih teles, ki nista imeli stika s podlago. Z rokami sta drseli po gladki koži in iskali zaplate mehko poganjajočih dlačic. Prsti so se igrali s kožnimi gubami in izboklinami, da so konci nagrmdenih živčnih končičev zavzeli pokončen položaj. Lara se je z nogami hotela okleniti Alminega telesa, vendar tega ni zmogla. Alma je vedela, kaj si želi, zato jo je zgrabila pod kolena in si nogi čvrsto pritisnila ob telo ravno, ko je obe preplaval vrhunec naslade.

Ulična svetilka je skozi odprta balkonska vrata pritihotapila pritajeno svetlobo. Nabrala se je na Alminem spečem obrazu. Lara je opazovala obrise njenih prsi, ki so se bočile pod belo rjuho. Spokojno so se dvigale in spuščale. Nasmehnila se je v temo noči in izdihnila dolgo zadrževani dih.

PREVODI

Katerina Gogova (prevedla Lara Mihovilović)

Fragment sem

Asimetrična tvorba, ki ji manjka levi prekat.

Vijolična mavrica mi zajame žile

le, ko se dotakneš kože.

Vso preteklo bolečino oprano z očesno vodo,

sterilizirano v milisekundi,

ko sta se vzdihla srečala na ustnicah,

pomnim.

Žeja ne presahne niti takrat,

barve dobivajo obraz,

obraza sta barvi

in sta pisana kot ognjišče.

Popolna eksplozija.

Hrepenenja se nalagajo v plasteh.

Vsako noč me deliš na sloje in sestavljaš,

celo ko potujeva proti soncu strasti in rjavim oblakom.

Priznam, ko zaspíš,

ti na skrivaj jemljem prsno kost.

Še dolgo potem mi svetijo sanje.

NOVI ZVON

Glavna in odgovorna urednica:

Nina Kremžar

Uredništvo za poezijo:

Anja Grmovšek

Veronika Šoster

Uredništvo za prozo:

Alex Kama Devetak

Aljoša Toplak

Strokovna sodelavka – lektorica:

Jana Šter

Oblikovanje, prelom in naslovnica:

Alex Kama Devetak

Nina Kremžar

Letnik VIII, številka 3

(junij 2019)

ISSN: 2385-9687

Revija deluje pod licenco creative commons.